

Sygnatura akt VI Ka 967/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 stycznia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Dariusz Prażmowski

Sędziowie Kazimierz Cieślikowski

del. Piotr Pawlik

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Justyny Smużyńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r.

sprawy **M. Z.** ur. (...) w P.

syna J. i E.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 maja 2019 r. sygnatura akt III K 540/17

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 967/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 maja 2019 r. sygnatura III K 540/17</p>	
<p>0.1.Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.1.Granice zaskarżenia</p>	
<p>0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
o.o.1.Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.1.Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.1.Ustalenie faktów				

<i>o.o.1.Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
<i>o.o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
<i>o.1.Ocena dowodów</i>				
<i>o.o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
<i>o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obraza prawa materialnego a to art. 158 § 1 k.k. przez niezasadne przyjęcie, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał dyspozycję powołanego przepisu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych			

ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych (...). Nie można zatem skutecznie postawić tego zarzutu - jak to czyni skarżący - z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2019 r. sygn. V KK 3/19, Prok.i Pr.-wkł. 2019/9/16, KZS 2019/9/23).

Nie można mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 5 lutego

2019 r. sygn. V KK
600/18, Prok.i Pr.-
wkl. 2019/7-8/21,
KZS 2019/7-8/38).

Postawiony zarzut
należy zatem
odczytywać jako
kwestionowanie
ustaleń faktycznych
w zakresie w
jakim przyjęto, iż
pozwalają one na
przypisanie
oskarżonemu
popelnienia czynu.

Zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku
byłby zaś słuszny
jedynie wtedy, gdyby
Sąd I instancji
oparł wyrok swój
na faktach nie
znajdujących
potwierdzenia w
wynikach
przeprowadzonego
postępowania
dowodowego albo
też z prawidłowo
ustalonych faktów
tych wyprowadziłby
wnioski niezgodne z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy
lub doświadczenia
życiowego.

Ponadto w zakresie
ustaleń faktycznych
i oceny dowodów
podkreślić trzeba, że
zasada tłumaczenia
wątpliwości na

korzyść obwinionego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może zaś sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 czerwca 1992 r., sygn. II AKr 116/92 - KZS 1992/3-9/129).

Sąd Okręgowy analizując sposób rozumowania i wnioscowania Sądu I instancji zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie znalazł podstaw do kwestionowania oceny i analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w pełni je podzielił. Sąd I instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne

w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest w żadnym razie dowolną, lecz przeciwnie jest obiektywna i bezstronna, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów jak i logicznego rozumowania.

Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego zbudował w oparciu o zeznania pokrzywdzonych oraz osób, które towarzyszyły im podczas dyskoteki, a to A. M. i małżeństwa J., wskazując, że korespondują ze sobą tworząc spójną całość. Nieścisłości pojawiające się w ich relacjach nie są tego rodzaju, by podważały wiarygodność ich zeznań, bowiem wynikają one z dynamiki samego zajścia, a na dalszym etapie postępowania związane były z upływem czasu od zdarzenia, co w naturalny sposób musiało wpłynąć na ścisłość relacji i

obniżyło
szczegółowość
relacji świadków.
Podkreślił Sąd, że z
zeznań
wymienionych
świadków wynika, że
ci sami mężczyźni,
którzy podjęli
interwencję na sali
tanecznej
wyprowadzili na
zewnątrz
pokrzywdzonych i to
ci sami mężczyźni
byli sprawcami
pobicia. Bez
znaczenia w ocenie
Sądu Rejonowego
pozostawała
okoliczność, że
formalnie oskarżeni
nie byli zatrudnieni
jako ochroniarze,
choć tak byli
określani przez
pokrzywdzonych. Z
całą pewnością byli
pracownikami
lokalu i to
oni jako jedyni
podjęli interwencję
na sali tanecznej.
Jednocześnie ani
pokrzywdzeni ani
świadkowie nie mieli
absolutnie żadnego
powodu pomawiać
oskarżonych, o
czyny których ci
mieli nie popełnić,
albowiem nie znali
ich i nie byli
ze sobą w żadnej
komitywie. Byli to
dla pokrzywdzonych
ludzie obcy. Sąd I
instancji wskazał, że
próba
przedstawienia

odmiennie sytuacji, jaka rozegrała się w dniu 22 maja 2012 roku w klubie (...) jest oderwana od rzeczywistości i zmierza jedynie do umniejszenia odpowiedzialności karnej oskarżonych za popełniony czyn, w którym zresztą brał udział jeszcze jeden mężczyzna.

Wskazał także Sąd, że choć interweniujący na miejscu zdarzenia funkcjonariusze Policji M. F., M. K. oraz J. F. niewiele pamiętali z zajścia co wynikało z liczby tego typu interwencji codziennie, to M. F. wskazał, iż na miejscu zdarzenia to A. J. podający się za pracownika ochrony uznał się za upoważnionego się do udzielania informacji o przebiegu zdarzenia, wskazując zupełnie odmienny jego przebieg bowiem jego relacja nie koresponduje nawet z samą wypowiedzią oskarżonych, jako że żaden nie wspominał nawet by konieczne było „ściągnięcie z pleców” któremuś z nich

jakiegoś uczestnika
dyskoteki.

Nie sposób zatem
bazować na tych
informacjach jako,
że przedstawiona
przez A. J. wersja
jest odosobniona
i odmienna od
relacji innych osób.
Nie sposób również
uznać, iż wadą
postępowania jest
nieustalenie
trzeciego
ochroniarza – jak
wskazuje to obrońca
- bowiem z
wypowiedzi
świadków
wynikałoby, iż za
takiego mogli uznać
właśnie A. J.,
który na miejscu
zdarzenia nawet
wobec policjantów
podał się za
pracownika ochrony
i właśnie on
udzielał informacji o
przebiegu zdarzenia.

Nie sposób budować
ustalenia stanu
faktycznego
wyłącznie na
relacjach
prezentowanych
przez świadków
na rozprawie w
znacznym oddaleniu
czasowym od
zdarzenia, nadto
bazować na
nierozpoznaniu w
trakcie okazania
żadnego ze
sprawców jak chce
tego obrońca,

bowiem przede wszystkim powinny być uwzględnione relacje z postępowania przygotowawczego, kiedy to pokrzywdzeni wskazywali na czynny udział w zajściu pracowników ochrony na schodach lokalu prowadzących do wyjścia, mających następnie już na zewnątrz go pobić.

Przypomnieć należy, że przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym E. K. wskazywała, że w chwili gdy została ona wyniesiona na zewnątrz przez kolegę, mąż jej leżał pobity po lewej stronie od wejścia od lokalu, ochroniarze zaś „gdzieś uciekli”. Także W. J. (1) potwierdzał nie tylko brutalny przebieg spotkania jego znajomych z ochroniarzami na schodach, ale i moment ucieczki z dworu do wnętrza lokalu w stronę toalety dwóch ochroniarzy (w tym jednego, niższego, z widoczną, krwawiącą raną na czole) w chwili gdy wynosił na rękach koleżankę z lokalu. Okoliczność

taka znajduje nawet potwierdzenie w relacji oskarżonego P. T., który stwierdził „uciekłem do środka” lokalu (karta 269), zatem nie może być skuteczne poddawanie takiej okoliczności jako nielogicznej czy sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego skoro takie same sformułowanie odnośnie zachowania ochroniarzy w postaci „ucieczki do środka” lokalu znajduje się w relacji jednego z nich.

Należy także w zakresie kwestionowania rozpoznania sprawców podkreślić, że w trakcie okazań E. K. rozpoznała w oskarżonym P. T. tego, który bił jej męża na sali, zaś w A. J. tego, który szarpał go i ją na sali (choć nie była tego pewna), zaś świadek W. J. (2) rozpoznał A. J. (mężczyznę ubranego w garnitur) jako stojącego po zdarzeniu przed lokalem, z kolei A. M. z całą pewnością rozpoznała

oskarżonego P. T. jako tego, który kopał M. B. przed lokalem.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji uchybień wskazanych w środku odwoławczym przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie dopuścił się, a poczynione ustalenia faktyczne ocenić należy jako trafne, zważywszy, że oparty został na właściwie zebranych i ocenionym materiale dowodowym, przy czym tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, a szczególnie treści złożonych zeznań świadków, jest logiczny i w żadnym razie nie nosi cech dowolności.

Brak podstaw do twierdzenia, iż to wyjaśnienia oskarżonych miałyby być wyłączną podstawą ustaleń faktycznych skoro stanowią one odosobnioną i nie potwierdzoną innymi dowodami część materiału dowodowego.

Wniosek			
zmiana wyroku przez uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Przeprowadzona kontrola postępowania nie dała podstaw do stwierdzenia wadliwości ustaleń faktycznych oraz błędnej oceny dowodów.			
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 4, 5, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., przez przeprowadzenie nieobiektywnej i dowolnej oceny materiału dowodowego, rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, brak ustalenia prawidłowego stanu faktycznego, lapidarność uzasadnienia.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Błędne jest twierdzenie, iż pominięcie dowodu miałoby polegać na jego ocenie jako niewiarygodnego. Należy pamiętać, że „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14). Swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelných zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na postawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.</p>	

Sąd I instancji wskazał jakie dowody miał na uwadze przy ustaleniach faktycznych.

Powyżej wskazano z jakich powodów ocena dowodów nie może być uznana za wadliwą, zaś konkretne ustalenia faktyczne znajdują oparcie we właściwie zgromadzonym i ocenionym materiale dowodowym.

Nie ma podstaw do stwierdzenia że była to dowolna ocena dowodów, bowiem Sąd wskazał z jakich powodów tak ocenił wyjaśnienia oskarżonych, które zostały uznane za niewiarygodne, wskazując, iż są one sprzeczne z pozostałymi dowodami. Wyrok został oparty na właściwie zebranych i ocenionych materiale dowodowym, przy czym tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, a szczególnie treści złożonych zeznań świadków, jest logiczny i w żadnym

razie nie nosi cech dowolności.		
Wniosek		
zmiana wyroku przez uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przeprowadzona kontrola postępowania nie dała podstaw do stwierdzenia wadliwości ustaleń faktycznych oraz błędnej oceny dowodów.		
1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	W sprawie nie ujawniły się okoliczności które poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów wymagałyby uwzględnienia z urzędu.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
o.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 maja 2019 r. sygnatura III K 540/17	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sąd I instancji przeprowadził postępowanie, które przy ocenie dowodów zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, pozwoliło ustalić stan faktyczny prowadzący do stwierdzenia Iz oskarżony popełnił czyn z art. 158 § 1 k.k.	
o.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
o.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1.Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt 2	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k., który stanowi iż w razie nieuwzględnienia apelacji koszty procesu za postępowania odwoławcze ponosi na ogólnych		

	zasadach ten, kto wzniósł środek odwoławczy.	
1.PODPIS		

0.1.Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. Z.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 maja 2019 r. sygnatura III K 540/17		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------